

Știința și Creația

Știința și Creația

„La început, Dumnezeu a creat cerul și pământul.”
Geneza 1:1

Oamenii de știință continuă să afle tot mai multe despre imensitatea și complexitatea universului. Mulți dintre ei recunosc deschis că, cu cât îl explorează mai mult, cu atât sunt mai convinși că responsabil pentru toată măreția sa este un Creator Suprem și Inteligent. Acest lucru era evident cu mult timp în urmă pentru profetul David, care a scris: „Cerurile vestesc slava lui Dumnezeu, iar firmamentul arată lucrarea mâinilor Sale. Ziua după zi rostește cuvântul, iar noaptea după noapte arată cunoașterea.” Psalmii 19:1,2

Profetul Isaia ne asigură că Dumnezeu „a zidit pământul... nu l-a creat în zadar, ci l-a zidit ca să fie locuit.” (Isaia 45:18). În mod clar, Dumnezeu a zidit pământul ca să fie locuit. Relatarea creației din Geneza revelează că principalul locuitor al pământului urma să fie omul.

Când i-a creat pe primii noștri părinți, Dumnezeu le-a spus: „Fiți roditori și înmulțiți-vă, umpleți [în ebraică, umpleți] pământul și supuneți-l; stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice ființă vie care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:28). Dar, pentru a primi pe deplin această moștenire, era necesar ca omul să-și dovedească loialitatea față de legea divină. Adam a eșuat în aceasta și a căzut sub condamnarea la moarte.

Acest lucru nu înseamnă că scopul lui Dumnezeu a eșuat. Biblia ne dezvăluie că, prin Cristos, Dumnezeu a asigurat o răscumpărare ă pentru omul căzut. „Așa cum în Adam toți mor, tot așa în Cristos toți vor fi înviați.” (1 Corinteni 15:22). Omul va fi izbăvit de neascultarea sa și i se va oferi ocazia să se dovedească vrednic de a trăi în minunata locuință pe care Creatorul său a pregătit-o. Pământul va fi pe deplin locuit, nu de o rasă muritoare, ci de o rasă readusă la viața perfectă și întărită împotriva păcatului prin cunoașterea, dobândită din experiență, a consecințelor cumplite ale neascultării.

Acest mare proiect de restaurare a rasei umane moarte și pe cale de a muri este descris în Biblie prin cuvântul „înviere”. De asemenea, Petru l-a numit „vremuri de restabilire”, despre care spune că au fost vestite de sfinții profeți ai lui Dumnezeu încă de la începutul lumii. (Faptele Apostolilor 3:20, 21). Așa cum primele capitole ale Bibliei prezintă faptele esențiale privind creația și căderea omului, tot așa restul Bibliei dezvăluie planul Creatorului pentru restaurarea celor pe care i-a creat să stăpânească peste pământ.

Ar trebui să ne sporească credința în Biblie ca Apocalipsa lui Dumnezeu pentru noi, atunci când realizăm cât de precis descrie ea multe dintre faptele esențiale privind pământul. De exemplu, oamenii din vechime credeau că pământul era plat, dar acum s-a stabilit că pământul este sferic. Acest fapt a fost menționat de Biblie acum 3.000 de ani. În Cartea lui Isaia, citim despre „cercul pământului”. Isaia 40:22

Înțelepții antici ai Indiei învățau că Pământul era susținut pe spatele unui elefant care stătea pe o broască țestoasă. Grecii erau renumiți pentru marea lor înțelepciune, dar cea mai bună teorie pe care au putut-o deduce a fost aceea că Pământul se sprijinea pe spatele lui Atlas. Biblia a proclamat adevărul cu privire la acest aspect cu mult înainte ca acesta să fie descoperit de înțelepciunea omenească. Profetul Iov a spus despre Creator: „El întinde nordul peste locul gol și atârna pământul deasupra nimicului.” Iov 26:7

FUNDAMENTELE PĂMÂNTULUI

Creatorul l-a întrebat pe Iov: „Unde erai tu când am pus temeliile pământului? Spune, dacă ai înțelepciune.” Și din nou: „Ce susține temeliile ei și cine a pus piatra de colț?” (Iov 38:4, 6). În lumina adevărilor geologice stabilite acum, se pare că aceste întrebări se referă la caracteristici precise ale formării pământului. Locuința omului are într-adevăr „temelii” care sunt ferm așezate pe ceea ce se crede a fi o masă solidă de substanță de nichel-fier care formează miezul centrului pământului.

„Piatra de temelie” a pământului seamănă oarecum cu „piatra de colț principală” a unei piramide, cu diferența că, în loc să se afle în vârf, ea se află în centru. Astfel, întreaga greutate a pământului apasă asupra nucleului său central. În lucrarea „The Making of the Earth” (Enciclopedia cunoașterii moderne, paginile 192, 193), profesorul J. W. Gregory menționează șapte fundații masive care susțin scoarța superioară a Pământului.

Acestea se află în America de Nord și de Sud, Asia, Africa, Australia și două în Europa.

Deși oceanele au o greutate imensă și sunt bine susținute de un strat de material bazaltic greu, Domnul a asigurat un sprijin suplimentar pentru continentele . Nu este de mirare că psalmistul a scris despre Creator: „El a așezat lumea pe temeliile ei, ca să nu se clatine niciodată.” Psalmul 104:5

MĂSURĂTORI

Dumnezeu i-a pus lui Iov o altă întrebare importantă cu privire la pământ: „Cine i-a stabilit măsurile, dacă știi? Sau cine a întins funia peste el?” (Iov 38:5). Măsurătorile sunt esențiale pentru un arhitect atunci când proiectează o clădire. Nu numai că clădirea în sine trebuie să aibă măsurători proporționale adecvate, dar acestea trebuie să fie corelate cu obiectele și circumstanțele din jur.

Așa a fost și în cazul proiectării pământului. Marele Arhitect a ales măsurători potrivite în toate privințele scopului proiectului Său. Diametrul pământului este de aproximativ 8.000 de mile. Importanța acestei măsurători este apreciată doar atunci când este comparată cu dimensiunea mai mică a lunii și cu dimensiunile mult mai mari ale lui Jupiter și Saturn.

Se crede că oceanele Pământului au rezultat din vaporii de apă eliberați în primele etape ale formării Pământului, când acesta era o masă fierbinte. Diametrul Pământului ar determina, prin urmare, cantitatea acestor vapori în raport cu dimensiunea

suprafeței sale. În cazul Lunii, fiind mult mai mică, cantitatea de apă rezultată din gazele sale a fost atât de mică încât s-a uscat complet pe măsură ce Luna s-a răcit, având ca rezultat faptul că nu există apă pe Lună. Pe de altă parte, oamenii de știință ne spun că planetele de dimensiunea lui Jupiter și Saturn au emis cantități atât de mari de vapori de apă încât masele lor terestre sunt complet scufundate sub adâncimi mari de apă sau gheață. Pentru ca Pământul să fie locuibil pentru om, trebuia să aibă dimensiunea potrivită, iar Arhitectul divin știa care trebuia să fie acea dimensiune.

De asemenea, distanța față de Soare trebuia să fie exact potrivită pentru ca Pământul să fie încălzit corespunzător, fără a deveni însă prea fierbinte. Soarele se află la aproximativ 93 de milioane de mile de Pământ. Oamenii de știință ne spun că, dacă Soarele ar fi îndepărtat la o distanță de 120 de milioane de mile, am îngheța cu toții până la moarte. Sau, dacă Soarele ar fi adus la o distanță de 60 de milioane de mile de Pământ, am arde cu toții până la moarte; chiar și vegetația ar fi distrusă de căldură.

Cât de semnificative au fost întrebările pe care Creatorul i le-a adresat lui Iov: „Cine i-a stabilit măsurile, dacă știi? Sau cine a întins funia peste el?” Acestea nu erau întrebări fără rost. Ele au fost concepute de Creator pentru a-Și revela înțelepciunea și iubirea prin faptul că a oferit această casă minunată pentru omenire.

CUM A FOST CREAT

Biblia nu explică modul în care Dumnezeu a realizat creația. Biblia afirmă pur și simplu că „Dumnezeu a creat cerul și pământul”. Cu toate acestea, oamenii de știință sunt în general de acord că, indiferent de originea materialului din care este alcătuit pământul, a existat o perioadă în care suprafața acestuia era o masă fierbinte și topită, care ulterior s-a răcit treptat până a ajuns la starea actuală.

În termeni generali, Biblia descrie acest lucru prin simpla afirmație că pământul era „fără formă și gol” (), adică fără contur (Geneza 1:2). Primul capitol din Geneza se referă la această perioadă, când pământul era încă nepotrivit pentru viață. Această relatare a Creației se referă la șase etape, zile sau epoci de evoluție prin care pământul a ajuns la starea sa actuală, propice vieții.

CREAȚIA

Geologii au descoperit această evoluție ordonată și, deși nu fac același număr de împărțiri temporale ca în Geneza, descoperirile lor cu privire la ceea ce s-a întâmplat în timpul diferitelor etape de dezvoltare sunt într-o armonie remarcabilă cu Geneza. Oamenii de știință ne prezintă patru ere principale, pe care le subdivizează în perioade mai scurte.

Nu este nevoie să fim prea exigenți în a remarca armonia dintre perioadele stabilite de oamenii de știință și „zilele” din Geneza. La urma urmei, relatarea biblică despre modul în care Pământul a fost pregătit

pentru a susține viața este prezentată în treizeci și unu de versete scurte, în timp ce oamenii de știință au scris volume aproape nenumărate cu privire la acea lucrare măreață. Cele șase diviziuni generale au fost, aparent, tot ceea ce Creatorul a considerat necesar să menționeze pentru a le oferi poporului Său credincios informațiile necesare pentru a-și menține credința.

PRIMA ZI

La începutul primei „zile”, Duhul lui Dumnezeu – puterea Sa atotputernică – „se mișca peste fața apelor”. (Geneza 1:2). Cuvântul ebraic tradus aici prin „plutea” înseamnă a cloci, așa cum o pasăre își clocește puii în cuib. După cum știm, există mai multe etape în procesul de clocire . Se adună crenguțe pentru a forma cuibul. Acestea sunt căptușite cu iarbă sau alte materiale mai moi și, în final, cu puf moale pentru confortul puișorilor. Urmează depunerea ouălor și menținerea lor la căldură până când puișorii ies din ouă.

În general, aceasta este o ilustrare potrivită a modului în care Duhul, sau puterea, Creatorului a clocit peste apele pământului, pentru ca, în cele din urmă, să fie pregătit un cămin pentru miile de creaturi pe care El le avea în minte pentru pământ și, în special, pentru om. Această veghe a început la începutul primei zile, când „întunericul era peste fața adâncului”, și a continuat până când omul, bărbat și femeie, a fost creat după chipul Său la sfârșitul celei de-a șasea „zile”. Geneza 1:2, 27-31

Când Duhul lui Dumnezeu a început să plutească deasupra apelor, „întunericul acoperea fața adâncului”. Deoarece acest lucru s-a întâmplat înainte de momentul în care uscatul și apa au fost despărțite, suprafața pământului era un ocean imens. Dumnezeu l-a întrebat pe Iov: „Cine a închis marea cu porți, când a izbucnit, ca și cum ar fi ieșit din pânțece? Când am făcut norul haina ei și întunericul dens o scutec pentru ea?” Iov 38:8,9

Întrebarea lui Dumnezeu ar putea sugera foarte bine modul în care a luat naștere marea. Oamenii de știință sunt de acord că, pe măsură ce masa pământului s-a răcit, s-a format o crustă solidă la suprafață. Pentru o vreme, această crustă a ținut gazele fierbinți închise, sau, așa cum sugerează întrebarea lui Dumnezeu, „închise... cu porți”. Dar gazul închis ar fi acumulat o presiune uriașă și ar fi „izbucnit” prin nenumărate cratere mici, răspândite pe suprafața Pământului, apoi s-ar fi răcit, s-ar fi condensat și ar fi căzut pe suprafața fierbinte a Pământului. Astfel, marea s-a „născut”, Dumnezeu comparând-o cu o ieșire din pânțece.

Creatorul a spus: „Să fie lumină”, și datorită acestui decret „a fost lumină” (Geneza 1:3). Oamenii de știință au stabilit în mod clar că Soarele a fost creat cu mult înaintea Pământului și, probabil, el a fost lumina la care s-a referit Creatorul în decretul Său, deși nu pătrundea prin norii de vapori și gaze care înconjurau Pământul cu același grad de strălucire ca mai târziu.

Geneza 1:4,5: „Dumnezeu a făcut deosebire între lumină și întuneric. Și Dumnezeu a numit lumina «Zi», iar întunericul l-a numit «Noapte».” Pământul însuși a

făcut deosebirea între întuneric și lumină. Partea Pământului orientată spre soare era luminată, în comparație cu întunericul de pe cealaltă parte a globului.

NU ERAU 24 DE ORE

Pe măsură ce lumina soarelui a început să pătrundă slab prin stratul dens de umezeală care înconjura Pământul, prima eră în care Dumnezeu veghea asupra planetei a ajuns la sfârșit. Relatarea menționează: „Seara și dimineata au constituit prima «zi».” (Geneza 1:5). Unii au fost induși în eroare de cuvântul „zi” folosit în această afirmație. Este o traducere a cuvântului ebraic „yowm”. Deși adesea în Vechiul Testament acest cuvânt se referă la o zi literală de douăsprezece sau douăzeci și patru de ore, scriitorii sacri nu i-au limitat astfel utilizarea.

În Exodul 13:10, Leviticul 25:29, Numeri 9:22 și în alte pasaje, același cuvânt ebraic este tradus prin „an”. În Geneza 40:4 și Iosua 24:7, acesta este tradus prin „sezon”. În Geneza 4:3 și 26:8, precum și în multe alte pasaje, „yowm” este tradus prin „timp”. Aceste referințe arată clar că sensul acestui cuvânt ebraic nu se limitează la o zi de douăzeci și patru de ore.

În plus, Biblia folosește adesea cuvântul „zi” într-un sens mai larg. Perioada de patruzeci de ani pe care israeliții au petrecut-o în pustie este numită „ziua ispitei în pustie”. (Psalmii 95:8). Isaia se referă la epoca împărăției lui Cristos pe pământ ca la o „zi”. (Isaia 11:10). Iar în Geneza 2:4, întreaga perioadă a creației

este „ziua în care Domnul Dumnezeu a făcut pământul și cerurile”.

Este clar, așadar, că cuvântul ebraic „yowm” denotă pur și simplu un timp, un anotimp sau o epocă în care au loc anumite evenimente sau în care se împlinește o anumită lucrare.

Citim că „a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi”. Cuvântul ebraic tradus aici prin „seară” înseamnă literalmente „amurg” sau „întuneric”. Ceea ce Autorul divin dorește în mod evident să înțelegem este că fiecare dintre perioadele creatoare a avut un început obscur, întunecat, iar finalizarea lucrării fiecărei epoci a fost o dimineață plină de lumină. A fost literalmente adevărat în cazul primei „zile” că aceasta a început în întuneric și s-a încheiat cu porunca divină: „Să fie lumină”.

A DOUA ZI

În cea de-a doua perioadă creativă s-a format atmosfera Pământului. „Și Dumnezeu a zis: «Să fie un firmament [expansiune] în mijlocul apelor, care să despartă apele de ape.»” (Geneza 1:6). Această separare a apelor prin „expansiune” a însemnat că masa principală de apă a rămas pe Pământ, în timp ce o cantitate imensă de vapori de apă a fost menținută în suspensie în atmosferă.

Oamenii de știință ne spun că gazele rămase, provenite din pământul fierbinte — dintre care o mare parte s-a condensat pentru a forma un ocean de apă clocotitoare —, au fost folosite acum pentru a forma

atmosfera. Dar aceste gaze au trebuit să fie ajustate prin înțelepciunea divină pentru a asigura exact cantitatea potrivită de oxigen necesară pentru numeroasele creaturi respiratoare de pe pământ care urmau să fie create mai târziu.

Profetul Isaia a scris: „El întinde cerurile ca o perdea și le desfășoară ca un cort în care să locuiască” (Isaia 40:22). Ce mod frumos de a descrie întinderea atmosferei care înconjoară Pământul!

Atmosfera Pământului este vitală pentru viață, nu numai datorită oxigenului pe care îl furnizează tuturor creaturilor care respiră, ci și pentru că permite funcționarea sistemului circulator prin care Pământul este aprovizionat cu apă. Soarele transformă apa oceanelor în vapori, aceștia sunt ridicați în atmosferă și cad pe pământ sub formă de ploaie sau zăpadă. Dumnezeu l-a întrebat pe Iov: „Cine face să cadă ploaia peste pământul sterp, în deșertul unde nu locuiește nimeni? Cine trimite ploaia să sature pământul uscat și să facă să răsară iarba fragedă? Are ploaia un tată? Cine dă naștere rouei?” Iov 38:26-29

Atmosfera reține miliarde de tone de apă în suspensie, gata să fie „stropite” peste pământ. Ce sistem de irigare minunat! Cum revelează acesta înțelepciunea Arhitectului divin! Și cât de simplu este descris – „Dumnezeu a făcut firmamentul și a despărțit apele care erau sub firmament de apele care erau deasupra firmamentului: și așa a fost. Și Dumnezeu a numit firmamentul «Cer».” (Geneza 1:7,8). Cuvântul ebraic tradus aici prin „cer” este același care se traduce și prin

„aer”. Prin urmare, ar fi la fel de corect să spunem că Dumnezeu a numit „firmamentul” aer.

Odată cu finalizarea formării atmosferei pământului, acea eră a luat sfârșit. „Și a fost seară și a fost dimineată: ziua a doua.” Geneza 1:8

A TREIA ZI

În timpul celei de-a treia „zile” sau epoci au apărut suprafețele uscate ale pământului. „Dumnezeu a zis: «Să se adune apele de sub cer [sau aer] într-un singur loc, și să se arate uscatul.» Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul «Pământ», iar adunarea apelor a numit-o «mări»; și Dumnezeu a văzut că era bine.” Geneza 1:9,10

Proverbele 8:29 spune că Domnul „a dat mării porunca Sa, ca apele să nu treacă de porunca Lui, când a rânduit temeliile pământului”. Ni se spune că, dacă toate masele continentale ale pământului ar fi nivelate, întreaga suprafață terestră a pământului s-ar afla la o adâncime de una până la două mile sub ocean. Se pare că așa stăteau lucrurile înainte de a treia zi a creației.

Prin decret divin și sub controlul puterii divine, a început o deformare a suprafeței pământului, care era încă o crustă oarecum moale, adâncind fundurile oceanelor și ridicând continentele noastre. Așa cum se exprimă în Iov: „Până aici vei ajunge și nu mai departe. Aici trebuie să se oprească valurile tale mândre!” Iov 38:10,11

„Le-ai pus o hotară pe care să nu o treacă; ca să nu se întoarcă din nou să acopere pământul [așa cum făceau inițial oceanele].” (Psalmul 104:9). De asemenea, în a treia perioadă a creației, Dumnezeu a spus: „Să dea pământul iarbă, plante care să dea sămânță, . . . fiecare după soiul său, cu sămânța în sine, pe pământ; și așa a fost.” (Geneza 1:11). Astfel sunt descrise cele mai timpurii forme de vegetație.

Deși cuvântul ebraic tradus aici prin „iarbă” a fost aplicat ulterior ierbii propriu-zise, se pare că în acest text este folosit pentru a descrie o formă mai generală de vegetație fragedă. Unele versiuni ale Bibliei îl traduc prin „vegetație”.

A treia eră a creației a cuprins ceea ce oamenii de știință descriu ca fiind perioadele carboniferă și permiană timpurie. În această perioadă, vegetația abundentă, care a crescut formând adevărate păduri, a furnizat materialul pentru zăcămintele de cărbune ale pământului.

Să ne oprim aici pentru a remarca semnificația profundă a expresiei „după soiul său”. Acesta este modul în care Domnul spune că toate speciile de viață sunt fixe, că nu există nicio evoluție de la una la alta. Pot exista multe varietăți ale fiecărei specii. De exemplu, există multe varietăți de trandafiri și de câini, dar toate sunt trandafiri și câini. Chiar Darwin, în lucrarea sa Originea speciilor, a recunoscut deschis acest lucru: „În ciuda tuturor eforturilor observatorilor experimentați, nu s-a înregistrat nici o transformare a unei specii în alta.”

În ceea ce privește formele superioare de viață vegetală așa cum sunt cunoscute astăzi, se spune că domnul Darwin ar fi afirmat într-o scrisoare adresată lui Sir Joseph Hooker: „Dezvoltarea rapidă, în măsura în care o putem judeca, a tuturor plantelor superioare în perioadele geologice recente este un mister abominabil.” („Evoluția plantelor”, pagina 42, dr. D. H. Scott, M.A., L.L.D.). Acesta era un mister „abominabil” pentru Darwin pur și simplu pentru că reprezenta o negare a teoriei sale despre evoluție.

Oricum, oamenii de știință, în general, nu sunt încă pregătiți să renunțe la teoria evoluției, dar recunosc că, în ceea ce privește înregistrările geologice găsite în roci, există lacune inexplicabile pe tot parcursul evoluției, de la cele mai primitive forme de viață vegetală și animală până la cele mai evoluat. Cu alte cuvinte, există multe „verigi lipsă”, fapt recunoscut fără rezerve de oameni de știință renumiți precum Wells, Huxley, Dana și alții. Unii oameni de știință vorbesc despre „tranziție rapidă” și „discontinuitate”, ceea ce înseamnă că nu există dovezi că o specie ar fi evoluat într-o alta.

Wells și Huxley au recunoscut aceste dificultăți. Cu toate acestea, au procedat pe baza imaginației pure, construind „punți”, recunoscând că acestea erau „provizorii” și „speculative”. Geologii estimează că aceste punți speculative acoperă un decalaj temporal de cel puțin 500 milioane de ani. Partea nefericită a acestei situații este că cititorul neavizat al lucrărilor acestor oameni eminenți nu reușește să facă distincția

Între ceea ce ei stabilesc ca fapte pe baza înregistrărilor din roci și punțile lor speculative.

Am putea rezuma aceste gânduri printr-un citat al profesorului francez E. Perrier, așa cum se găsește la pagina 75 din cartea sa, „Pământul înainte de istorie”. El scrie: „Apariția relativ bruscă a atâtor forme organice a fost uneori considerată o dovadă împotriva teoriei evoluției. Din nou, s-a dovedit că o nouă floră și faună au apărut brusc într-un strat geologic după dispariția completă a celor mai vechi, conservate în straturile imediat anterioare.” Acest lucru, a observat Perrier, a fost „considerat un argument incontestabil în favoarea creațiilor independente”.

A PATRA ZI

A patra „zi” a avut ca protagoniste soarele, luna și stelele. Textul spune: „Dumnezeu a zis: «Să fie lumini pe bolta cerului, ca să despartă ziua de noapte; și să fie ca semne, ca să marcheze anotimpurile, zilele și anii... Dumnezeu a făcut două lumini mari: lumina cea mai mare, ca să stăpânească ziua, și lumina cea mai mică, ca să stăpânească noaptea; a făcut și stelele.»” Geneza 1:14-16

Cititorul ocazional ar putea avea cu ușurință impresia, citind relatarea, că soarele și luna au fost create în această perioadă, dar nu este așa. Soarele și luna au fost create „la început”, când „Dumnezeu a creat cerul și pământul”. Ele fac parte din „cer”. Geneza 1:1

Cuvântul ebraic tradus aici prin „a făcut” are un sens și o utilizare mult mai largi decât aceasta. El este redat

prin „a rânduie” în Psalmii 104:19. Dumnezeu „a rânduie” luna pentru anotimpuri; soarele ştie când să apună”. Lucrarea lui Dumnezeu în a patra zi nu a constatat în crearea soarelui şi a lunii, ci în rânduirea lor „ca să stăpânească peste zi şi peste noapte” şi ca acestea să servească drept „semne, anotimpuri, zile şi ani”.

Aşa cum am menţionat mai devreme, lumina soarelui a fost cea care a pătruns slab prin învelişul de întuneric care înconjura pământul în prima epocă a creaţiei, când Dumnezeu a spus: „Să fie lumină”.

Este evident că o parte din lumina soarelui a ajuns pe pământ înainte de a patra „zi” a creaţiei, deoarece era necesară vegetaţiei care a crescut în a treia epocă. Dar soarele şi luna nu „stăpâneau” atunci în sensul de a produce anotimpuri, fapt dovedit de faptul că copacii uriaşi care s-au depus pentru a forma zăcămintele noastre de cărbune nu prezintă inele care să indice anii de creştere ai acestora.

A CINCEA ZI

A cincea epocă a fost dedicată apariţiei vieţii marine şi a „păsărilor care să zboare deasupra pământului” (Geneza 1:20). Citim că Dumnezeu a creat mari „balene şi orice vieţuitoare care se mişcă, pe care apele le-au scos din belşug, după soiul lor”. Geneza 1:21

Biblia spune „monştri marini” în loc de „balene”. Concordanţa lui Strong ne informează că cuvântul ebraic ar putea fi tradus şi prin „monştri terestri”. Geneza 1:21 se referă probabil la acele animale uriaşe

cărora oamenii de știință le-au dat nume precum dinozauri, diplodoc și tiranozaur, care înseamnă șopârle uriașe. Oamenii de știință sugerează că, deși acești monștri puteau trăi pe uscat, greutatea lor imensă le făcea mai ușoară deplasarea în apă, deoarece apa îi ajuta să-și susțină greutatea.

Expresia „toate păsările cu aripi” (Geneza 1:21) nu trebuie limitată în aplicarea sa doar la păsările cu pene. Geologii au descoperit că, în această perioadă, existau creaturi uriașe, înaripate, care nu aveau pene, aripile lor fiind construite oarecum asemănător cu cele ale unui liliac.

Fie că este vorba de șopârlele uriașe din această perioadă, de creaturile care trăiau exclusiv în mare sau de păsările cu pene sau fără pene din aer, fiecare specie a fost creată „după soiul ei”. Acest lucru este confirmat de geologi, care recunosc fără rezerve că, din mărturia găsită în „Cartea Rocilor”, fiecare dintre aceste specii a apărut brusc, fără nicio dovadă că ar fi urcat pe o scară evolutivă.

A ȘASEA ZI

La sfârșitul celei de-a șasea „zile”, Dumnezeu a creat omul, după chipul Său. În mod corespunzător, tot în această perioadă au fost create și animalele terestre care urmau să contribuie la satisfacerea nevoilor omului.

Deși vegetația a apărut în timpul celei de-a treia „zile”, au continuat să apară noi specii de plante, arborii cu flori și cei fructiferi fiind creați în timpul celei de-a șasea

zile. Geologii au descoperit că, odată cu apariția plantelor cu flori și a arborilor, a apărut și albină. Abia în acest moment albină și alte insecte au devenit necesare pentru polenizare, iar înainte de aceasta ele nu ar fi avut o sursă adecvată de hrană. Creatorul s-a asigurat că dorința „naturală” a insectelor de a se hrăni le va determina automat să slujească plantele cu flori și copacii în procesul lor de reproducere.

Cireașa de pe tort a creației pământești a lui Dumnezeu a fost omul. Arhitectul Creației a proiectat pământul și toate elementele sale pentru om. În dezvăluirea adevărului privind creația omului, scriitorul sacru ne duce, ca să zicem așa, în culisele evenimentelor și ne permite să-L auzim pe Dumnezeu vorbindu-i Fiului Său. Geneza 1:26: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; și să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se târăsc pe pământ.”

A fost, fără îndoială, o mare bucurie atât pentru Tatăl, cât și pentru Fiul, să știe că acum marele obiectiv al tuturor lucrurilor realizate prin „acțiunea” puterii divine de-a lungul celor cinci „zile” precedente era pe cale să se îplinească. Oricât de minunate ar fi fost lucrările anterioare ale creației, încă nu exista un reprezentant potrivit al Creatorului care să poată fi numit rege al pământului.

„Bărbat și femeie i-a creat.” (Geneza 1:27). Această scurtă constatare este detaliată în capitolul al doilea. Aici aflăm că bărbatul a fost creat primul și că a trecut o anumită perioadă de timp înainte ca femeia să fie

creată. În ceea ce privește bărbatul, relatarea precizează: „Domnul Dumnezeu a zidit pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflarea vieții; și omul a devenit un suflet viu.” Geneza 2:7

Aici sunt expuse două adevăruri științifice privind anatomia umană: (1) Organismul omului este compus din elemente chimice inerente pământului. (2) El trăiește datorită oxigenului pe care îl inspiră în plămâni. Leviticul 17:11 spune: „Viața cărnii este în sânge.” Se știe acum că oxigenul preluat în plămâni este transportat de sânge în fiecare parte a corpului, iar astfel corpul este menținut în viață. Cât de minunat este faptul că această cunoaștere a fost consemnată în Biblie cu mult înainte de a fi descoperită de om!

„Omul a devenit un suflet viu.” Un suflet viu este o ființă vie. În Geneza 1:21 și 24, același cuvânt ebraic este tradus prin „ființă vie”, referindu-se la animalele inferioare. Această lipsă de uniformitate în traducere poate reflecta dorința traducătorilor de a susține tradiția „sufletului nemuritor”, care susține că oamenii au o scânteie de viață indestructibilă ascunsă undeva în interiorul anatomiei lor, care, atunci când trupul moare, se eliberează și supraviețuiește morții.

Deși expresia „suflet viu” nu sugerează deloc tradiția „sufletului nemuritor”, traducătorii au considerat, evident, că sună mai bine decât expresia „ființă vie”, pe care o foloseau atunci când se făcea referire la animalele inferioare. Dacă ar fi folosit fie cuvintele „suflet viu”, fie „ființă vie” în ambele cazuri, cei care studiază unele traduceri biblice din Evul Mediu ar fi avut mult mai multe șanse să afle că tradiția „sufletului

nemuritor” nu este deloc predată în Biblie. Ei ar fi fost mai înclinați să accepte adevărul simplu expus în Eclesiastul 3:19-21, unde Solomon explică că omul și fiara au unul și același suflu, că „așa cum moare unul, așa moare și celălalt”.

Geneza 2:8,9 oferă detalii suplimentare despre grija plină de iubire a Creatorului față de om. „Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și acolo a așezat pe omul pe care îl făcuse. Și Domnul Dumnezeu a făcut să crească din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni de mâncat; și, în mijlocul grădinii, pomul vieții și pomul cunoașterii binelui și răului.”

Deoarece omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, el putea aprecia lucrurile mai înalte ale vieții. Deși toate lucrările lui Dumnezeu sunt perfecte și, prin urmare, frumoase când sunt privite în lumina lor adevărată, în primul capitol al Genezei nu se spune nimic despre frumusețea creației lui Dumnezeu. Motivul este evident. Animalele inferioare nu puteau aprecia frumusețea. Dar după ce omul a fost creat, lucrurile s-au schimbat. Acum se pune accentul pe frumusețe, chiar înaintea nevoilor alimentare. Omul nu trebuia să trăiască doar pentru a mânca; așa că Creatorul a pus în Grădina Edenului copaci care erau „plăcuți la vedere”.

ISPITĂ ȘI NECASTOARE

Deoarece Adam a fost creat după chipul Creatorului său și urma să fie împăratul pământului, i s-a oferit ocazia să se familiarizeze cu stăpânirea sa. I s-a dat

responsabilitatea de a numi „toate vitele”, „păsările cerului” și „toate fiarele câmpului” ((Geneza 2:19, 20). În timp ce făcea aceasta, a devenit evident că nu exista o tovarășă potrivită, sau un „ajutor” pentru Adam. Așadar, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu a creat-o pe Eva. Geneza 2:18, 21-25

La scurt timp după ce Eva a fost creată, Satana Diavolul s-a apropiat de ea, acționând prin intermediul șarpelui, și a contestat ceea ce spusese Dumnezeu cu privire la moarte ca pedeapsă pentru păcat. „Cu siguranță nu veți muri”, i-a spus el Evei, și a adăugat: „Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca niște dumnezei, cunoscând binele și răul.” Geneza 3:1-5

Dumnezeu, în înțelepciunea Sa infinită, știa dinainte ce cale vor urma Adam și Eva, fără a interveni în vreun fel asupra liberului lor arbitru. Știind că vor fi neascultători, Dumnezeu a permis acest lucru. Dumnezeu știa că numai astfel omenirea putea dobândi o cunoaștere practică a binelui și a răului.

Așa cum fusese avertizat, neascultarea lui Adam a dus la pedeapsa cu moartea, care s-a transmis prin moștenire tuturor urmașilor săi. Aceasta a adus multă durere și suferință. Dar, prin această experiență, omenirea învață care sunt consecințele teribile ale neascultării legii Creatorului.

Cu toate acestea, Dumnezeu continuă să-și iubească creaturile umane. Și „deși El provoacă durere, totuși va avea milă... Căci El nu-i chinuie de bunăvoie... pe fiii oamenilor.” Plângerile lui Ieremia 3:32, 33

Deoarece Dumnezeu îi iubește pe oamenii pe care i-a creat, El le-a asigurat răscumpărarea prin Domnul nostru Isus Cristos. Astfel, Pavel a scris: „Dacă prin om a venit moartea, prin om a venit și învierea morților. Căci, după cum în Adam toți mor, tot așa în Cristos toți vor fi înviați.” 1 Corinteni 15:21, 22

Această lucrare de readucere a omenirii la viață pe pământ se va împlini în timpul celor o mie de ani ai împărăției lui Cristos. Matei 19:28; Apocalipsa 20:6

O NOUĂ CREAȚIE

Între timp, începând cu prima venire a lui Isus, o altă lucrare creatoare este în desfășurare. Am putea vorbi despre aceasta ca despre o „Creație nouă”. Apostolul Pavel ne-a dat indiciul în acest sens când a scris: „Dacă cineva este în Cristos, este o făptură nouă: lucrurile vechi au trecut; iată, toate lucrurile au devenit noi.” (2 Corinteni 5:17). Isus Însuși a devenit o Ființă Nouă pe planul divin al vieții, iar adevărații Săi urmași, dedicați în întregime împlinirii voinței lui Dumnezeu, au asigurarea că vor fi și ei înălțați pentru a fi alături de El și de Tatăl lor Ceresc. Ioan 14:2,3; 17:24; Apocalipsa 3:21; 2 Petru 1:4

O nouă zi va fi inaugurată de răsăritul „Soarelui Dreptății”. (Maleahi 4:2). Soarele Dreptății este Cristos, iar urmașii Săi credincioși vor fi alături de El. Aceștia sunt scoși din moarte în „prima înviere” pentru a trăi și a domni împreună cu Cristos. (Apocalipsa 20:4,5). Aceștia sunt „cei drepti” care vor „străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor”. Matei 13:43

Între timp, omul va avea ocazia să învețe avantajele ascultării. În cele din urmă, toți vor fi treziți din somnul morții. Atunci, înarmați cu cunoștințele dobândite prin experiența cu răul, cei care acceptă proviziile de viață pregătite pentru ei prin Cristos și se supun legilor împărăției aflate atunci în vigoare, vor fi readuși la perfecțiunea umană. Atunci omul, regele pământului, va locui pentru totdeauna în lumina chipului Creatorului său, bucurându-se de binecuvântările păcii, sănătății și vieții veșnice.